

Det bemærkes i denne forbindelse, at tandlæger gennem deres uddannelse og ved postgraduate kurser erhverver en grundig viden om maligne lidelsers kliniske og røntgenologiske manifestationer i mundhulen og kæberne, en viden, som i mange tilfælde har ført til, at patienter har fået diagnosticeret en malign lidelse på et meget tidligt tidspunkt og et for behandlingsmuligheder særdeles gunstigt tidspunkt.

I forbindelse med den nærmere afgrænsning af virksomhedsområdet er det iøvrigt hensigten over for tandlægerne er understreget, at da diagnostik af maligne lidelser inden for virksomhedsområdet oftest primært er klinisk, bør man ved mistanke om malignitet undlade at foretage laboratoriemæssige og instrumentale indgreb, herunder biopsi, og overlade den endelige diagnostik og behandling til den behandlende lægelige institution.

Krav om supplerende uddannelse vil komme på tale i de tilfælde, hvor det efter drøftelse med lægelig og tandlægelig fagkundskab, jfr. bemærkningerne til § 5, findes ønskeligt at give enkelte tandlæger mulighed for virksomhedsudøvelse, udover hvad den almindelige tandlægeuddannelse kvalificerer til. Det er en forudsætning, at den supplerende uddannelse foregår i offentligt regie eller er godkendt af det offentlige. Et område, hvor der i medfør af forslagens stk. 3 eksempelvis kan blive tale om at stille krav om særlig uddannelse, er oral histopatologi.

Det bemærkes i øvrigt, at den foreslåede brede formulering af virksomhedsområdet – der som nævnt betyder en udvidelse af tandlægenes terapeutiske muligheder – særligt for hospitaliserede patienter vil forudsætte et snævert samarbejde mellem tandlæger og læger af hensyn til en optimal patientbehandling, der også tilgodeser patienternes generelle helbredstilstand.

Dette kan give problemer med hensyn til det terapeutiske ansvar i de konkrete tilfælde. Det vil næppe være muligt på forhånd generelt at fastlægge en ansvarsfordeling, men sundhedsstyrelsen må foretage den fornødne vejledning af læger og tandlæger.

De praktiserende tandteknikere støtter til dels deres ret til virksomhedsudøvelse på en modsætningslutning fra den gældende lovs formulering af virksomhedsområdet for tandlæger, der bl. a. forbeholder tandlægerne anbringelse af uaftagelige proteser (kroner og broer). Anbringelse af aftagelige proteser anses derfor ikke for forbeholdt tandlægerne. Som nævnt foran under de indledende bemærkninger tilsigtes ikke ved den her foreslåede beskrivelse af virksomhedsområdet for tandlæger

nogen ændring i de praktiserende tandteknikers virksomhedsområde.

Forslagets stk. 4 erstatter gældende lovs § 3, stk. 2 og § 5, og giver hjemmel til fastsættelse af regler også for tandlægers foretagelse af indspjøtninger.

Hvad angår tandlægers adgang til at iværksætte generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab) – hvor der efter gældende lov kræves en særlig uddannelse – bemærkes, at tandlægeuddannelsen siden slutningen af 1950-erne har kvalificeret kandidaterne i denne disciplin.

Med hensyn til den generelle anæstesi (fuld smertefrihed med bevidsthedstab), som efter gældende lovs § 3, stk. 2, kun må iværksættes af eller finde sted i overværelse af en læge med autorisation til selvstændig virksomhed tilsigtes ingen ændring i den gældende retstilstand.

Til § 11.

Stk. 1 erstatter § 4, stk. 1, 2. led, i den gældende tandlægelov og tager som denne sigte på tandlægers adgang til at antage personer som lærlinge med henblik på uddannelse som laboratorietandteknikere.

Dansk Tandlægeforening og Foreningen af Dentallaboratorier repræsenterer i dag arbejdsgiverne i tandteknikerfagets fælles faglige udvalg, der er nedsat i medfør af lærlingelovens § 24. Dette udvalg er rådgivende over for en række offentlige myndigheder i alle spørgsmål vedrørende lærlinguddannelse og lærlingebeskyttelse. Udvalget afgiver indstilling til lærlingerådet om de nærmere regler for uddannelse i tandteknikerfaget og fører endvidere tilsyn med lærestederne. I medfør af loven om erhvervsfaglige forsøgsuddannelser medvirker det fælles faglige udvalg endvidere ved forsøgsuddannelsernes tilrettelæggelse, gennemførelse, fastsættelse af fagligt indhold o.s.v. De enkelte praktiksteder godkendes af det fælles faglige udvalg.

Da der fortsat er en stor del af de nuværende tandlæger, som har gennemgået en uddannelse på tandlægehøjskolerne i materialelære, protetik m. v., der kvalificerer dem til at uddanne laboratorieteknikere, er det fundet naturligt, at tandlægerne også fremover, så længe der uddannes laboratorietandteknikere efter lærlingelovens regler, har mulighed for at være læremestre i dette fag.

Det bemærkes herved, at der gennem lærlingelovens regler om, at det faglige fællesudvalg kan hindre en godkendelse af lærekontrakter i tilfælde, hvor forsvarlig oplæring ikke kan finde sted, foreligger en beskyttelse mod, at tandlæger, der ikke er tilstrækkeligt kvalificerede, påtager sig sådan oplæring.